

Întrebările preliminare

Reținerea la sursă a impozitului pe societăți aferent anului 2003 la care a fost supusă o societate nerezidentă pe teritoriul național, percepută la cota de 15 %, conform prevederilor Convenției încheiate între Portugalia și Spania pentru evitarea dublei impuneri, pentru dividendele nete ce i-au fost distribuite în calitate de acționar la o societate rezidentă a unui stat membru, în temeiul articolului 80 alineatul (2) litera (c) și al articolului 88 alineatul (3) litera (b), alineatul (4) și alineatul (5) din CIRC, al articolului 71 literele (a) și (d) din CIRS și al articolului 59 din EBF, în versiunea sa în vigoare la momentul respectiv, încalcă principiile nediscriminării, libertății de stabilire și liberei circulații a capitalurilor prevăzute la articolele 12 CE, 43 CE, 46 CE, 56 CE și la articolul 58 alineatul (3) CE, precum și dispozițiile articolului 5 alineatul (1) din Directiva 90/435/CEE?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven Administrativen Sad (Bulgaria) la 26 aprilie 2010 — Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite/„Auto Nikolovi” OOD

(Cauza C-203/10)

(2010/C 195/09)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Varhoven Administrativen Sad (Bulgaria)

Părțile din acțiunea principală

Recurent: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalna agentsia za prihodite (Directorul adjunct al direcției „Contencios și administrarea executării” din Varna, care aparține de administrația centrală a Agenției Naționale Fiscale)

Intimată: „Auto Nikolovi” OOD

Întrebările preliminare

1. Noțiunea „bunuri second-hand” — menționată la articolul 311 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (1) — include și bunuri mobile uzate care nu sunt suficient individualizate (prin marcă,

model, număr de serie, an de fabricație, etc.) pentru a se distinge de alte obiecte de același gen dar care sunt în schimb determinate prin caracteristici generice?

2. Formularea „astfel cum sunt definite de statele membre”, cuprinsă la articolul 311 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului, conferă statelor membre posibilitatea de a defini ele însele noțiunea „bunuri second-hand”, sau definiția acestei noțiuni din directivă trebuie să fie transpusă în mod strict în legislația națională?

3. Condiția prevăzută într-o dispoziție națională, potrivit căreia bunurile second-hand sunt identificate în mod individual, este conformă cu litera și cu spiritul definiției din dreptul comunitar a „bunurilor second-hand”?

4. Având în vedere considerentul (51) al Directivei 2006/112/CE a Consiliului, este posibil să se considere că expresia „în cazul în care respectivele bunuri i-au fost livrate în Comunitate”, cuprinsă la articolul 314 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE, include și importul de bunuri second-hand efectuate de însuși comerciantul persoană impozabilă?

5. În ipoteza în care sistemul de impozitare al marjei se aplică și în privința livrării de bunuri second-hand de către un comerciant persoană impozabilă care le-a importat personal, se impune ca persoana de la care comerciantul persoană impozabilă a achiziționat aceste bunuri să aparțină uneia dintre categoriile de persoane prevăzute la articolul 314 literele (a)-(d)?

6. Enumerarea bunurilor prevăzută la articolul 320 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului este exhaustivă?

7. Articolul 320 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale în temeiul căreia dreptul comerciantului persoană impozabilă de a deduce drept taxă aferentă intrărilor TVA-ul pe care l-a achitat cu ocazia importului de bunuri second-hand ia naștere și este exercitat în perioada în care aceste bunuri au făcut obiectul unei livrări ulterioare impozabile, în privința căreia comerciantul persoană impozabilă aplică sistemul normal de impozitare?

8. Articolul 314 literele (a)-(d) și articolul 320 alineatul (1) primul paragraf și alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE au efect direct, iar instanța națională le poate invoca în mod direct într-un caz precum cel în speță?

(¹) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

Recurs introdus la 30 aprilie 2010 de Heinz Helmuth Eriksen împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) pronunțate la 24 martie 2010 în cauza T-516/08, Heinz Helmuth Eriksen/Comisia Europeană

(Cauza C-205/10 P)

(2010/C 195/10)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Heinz Helmuth Eriksen (reprezentant: I. Anderson, Advocate)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

— Anularea în întregime a deciziei Tribunalului cuprinsă în Ordonanța din 24 martie 2010 prin care s-a respins ca vădit inadmisibilă acțiunea recurentului iar acesta a fost obligat la plata cheltuielilor de judecată.

— reținerea spre soluționare a cauzei și obligarea Comisiei la plata către recurent:

(a) a sumei de 800 000 de euro sau a oricărei alte sume pe care Curtea o consideră justă și echitabilă pentru durerea, suferința și afectarea calității vieții trecute, prezente și viitoare cauzate de problemele grave de sănătate ale recurentului rezultate din refuzul arbitrar și nelegal al Comisiei de a asigura punerea în aplicare a dispozițiilor Directivei 96/29 (¹) în ceea ce privește supravegherea medicală preventivă pentru bolile cauzate de iradiere în cazul echipelor speciale de intervenție din Thule;

(b) plata către recurent sau către centrele sale de îngrijiri medicale ori către îngrijitorii săi a costurilor viitoare ale tratamentelor medicale și ale medicamentelor care urmăresc să atenueze sau să trateze problemele de sănătate ale recurentului, la care se face referire la

litera a) de mai sus, care nu sunt accesibile acestuia prin intermediul sistemului medical național din statul său membru;

(c) a cheltuielilor de judecată și a costurilor rezonabile suportate de recurent în procedura în fața Tribunalului și în prezenta procedură.

Motivul și principalele argumente

1. Tribunalul a respins în mod eronat ca inadmisibilă acțiunea recurentului privind răspunderea extracontractuală denaturând atât natura pretențiilor sale, cât și motivele invocate. Ca urmare a unei asemenea denaturări, instanța a omis să ia în considerare nelegalitatea pretextelor arbitrare și lipsite de bună-credință ale Comisiei de a refuza să acționeze — inacțiune care a lipsit de conținut normele unitare de securitate pentru protecția sănătății lucrătorilor și a populației în cazul accidentelor radiologice cauzate de utilizarea în scopuri militare a energiei nucleare.

2. Neaplicarea principiilor juridice comune statelor membre. Tribunalul nu a examinat nelegalitatea lipsei de atenție, de diligență și de bună administrare din partea Comisiei în raport cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, în scopul de a stabili răspunderea administrativă pentru prejudiciile cauzate persoanelor fizice, astfel cum prevede articolul 188 din Tratatul CEEA.

3. Aplicarea necorespunzătoare a competențelor de exceptare speciale ale Comisiei din domeniul dreptului concurenței în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii privind normele de sănătate. În plus, Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a luat în considerare în lumina puterii discreționare extinse și speciale a Comisiei de a formula politica de concurență a Uniunii Europene prin excepții discreționare ale acordurilor comerciale nelegale, argumentul Comisiei privind exceptarea, pentru motive militare, a aplicării dispozițiilor directivei privind protecția sănătății în cazul accidentului radiologic de la Thule. Au fost ignorate astfel deciziile de admisibilitate ale acestei instanțe în alte domenii comunitare în care Comisia nu dispune de o asemenea putere discreționară specială, iar afirmațiile referitoare la omisiunea Comisiei de a acționa nu au fost considerate inadmisibile în mod vădit.

Tribunalul nu a ținut seama de faptul că, întrucât Tratatul CEEA definește în mod strict competența Comisiei de exceptare și prevede în mod expres mecanisme care oferă persoanelor fizice posibilitatea de a invoca inacțiunile administrative ale Comisiei în domenii în care le-au fost acordate protecții, Comisia nu dispune de o putere discreționară unică și nelimitată de a adopta norme uniforme de securitate privind protecția sănătății. Aceasta include situații în care refuzul de a acționa a fost adresat unei alte părți.

4. Omisiunea de a examina dacă refuzul Comisiei de a acționa a încălcat obiectivele prevăzute de Tratatul CEEA privind protecția sanitară a lucrătorilor și a populației.